

egentlig har bevæget mig til at tage Ordet, er, at jeg gjerne vilde tale for, at § 29 maatte blive staaende uforandret saaledes, som den er foreslaaet af Regjeringen. Det forekommer mig nemlig, at der mellem de Paragrafer, vi behandlede igaar — navnlig § 0 — og §§ 26 og 29 er en vis Forbindelse; men efter den Afstemning, der fandt Sted igaar, har jeg ganske vist ikke stort Haab om at se § 29 bevaret. Det blev imidlertid saa bestemt sagt igaar, at det var bedst, naar man ikke kunde finde noget bedre Nytt, saa at blive staaende ved det Gamle, og derfor blev man staaende ved de 5 Aars Ophold som Betingelse for Forsørgelsesret, medens Regjeringen havde foreslaaet noget ganske Andet. Det ærede 6te kongevalgte Medlem (Ussing) havde foreslaaet 10 Aar, og det vilde jeg have foretrukket, fordi jeg deri vilde have set et Ækivalent for de Byrder, der ellers blive paalagte Kjøbstæderne. Man tage Sagen, som man vil, saa ere de Byrder, der efter § 26 paalægges Opholdskommunen, blandt dem, der i det Allervæsentligste og paa den mest trykkelige Maade falde paa Kjøbstæderne, thi der vil blive ydet langt mere Sygehjælp og langt mere Kur og Pleie, end der ydes i Landkommunerne. Det, at denne nu ikke længere skal refunderes af Forsørgelseskommunen, gjør naturligvis, at Kjøbstæderne derved ville blive satte i yderligere Udgifter. Der er imidlertid en anden Ting, som jeg heller ikke saa rigtig veed, hvorledes det hænger sammen med, paa Grund af at jeg ikke er inde i de specielle Forhold, og jeg vil derfor spørge den ærede Minister, hvorledes Forholdet er med Hensyn til de Ydelse, der skulle ske efter § 26. Saavidt jeg veed, staar Sagen saaledes nu, at, naar En har modtaget Kur og Pleie i Sygdomstilsælde, er Opholdet derved afbrudt saaledes, at han i Tilfælde af, at han kommer under Fattigforsørgelse, gaar tilbage til sit Forsørgelseshjem eller dertil, hvor han tidligere havde Forsørgelsesret. Jeg skjønner nu ikke rettere, end at der ved Forfkriften i § 26 er bestemt tre Ting, for det Første, at Byrden er paalagt Opholdskommunen. Det finder jeg mig i, og det skulde jeg gjerne finde mig i, hvis 10 Aar havde været den Tid, efter hvilken Forsørgelsesret skulde erhverves; dernæst bestemmes det, at Modtagelsen af Kur og Pleie ikke skal komme den Fattige, om jeg saa maa sige, til Stede paa hans gode Navn og Nytte, o: at han ikke mister sin Valgret og hvad dermed staar i Forbindelse; det finder jeg fuldkomment i sin Orden; men det er det tredje Punkt, som jeg ikke rigtigt har Klarhed over, men som jeg gjerne vilde søge Underretning om, nemlig om han tillige, uagtet han modtager Kur og Pleie, vinder Forsørgelsesret i den Kommune, hvor han har modtaget Kur og Pleie; thi hvis det er Tilfældet, har Paragrafen ikke saa meget for mig at betyde. — Hvad Vædringsforslagene til § 29 angaar, vil jeg, som sagt, helst slutte

mig til Regjeringens Forslag og stemme mod de Vædringsforslag, der ere stillede navnlig af Udvalget, men dersom dettes Forslag gaar igjennem, vil jeg ogsaa særdeles gjerne støtte det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Bornholm (Somme), thi jeg sætter megen Pris paa, at der er Solidaritet mellem de større Kommuner. Fra min ærede Sidemand til Høire (Madvig) blev det igaar gjort gjældende, at det var ønskeligt, at man naaede til større Fattigkommuner. Jeg havde ogsaa gjerne villet se dette Ønske opfyldt ved dette Lovforslag, men det sker jo ikke, da der ikke er Haab om, at Regjeringen kan føre denne Tanke igjennem. Efter Forholdene hviler Fattigbyrden langt mere paa Kjøbstæderne end paa Landet, og det er derfor naturligt, at Landet vægter sig ved at tage Del i de Omkostninger, der hvile paa Kjøbstæderne i saa Henseende, og det er ligesaa naturligt, at man, naar det kommer til Afstemning, holder paa, at de Udgifter, der nu hvile paa Kjøbstæderne, vedblive. Jeg skal saaledes alvorligt anbefale, at man, uagtet jeg ikke har stort Haab om, at Forslaget vil blive ført igjennem, vil stemme imod Majoritetens og holde sig til Regjeringens Forslag.

Formanden: Den ærede 2den Landsthingsmand for 10de Kreds har Ordet for en kort personlig Bemærkning.

Fesken: Jeg vil blot tillade mig at sige, at jeg ikke tror at have sagt, at jeg talte paa Kjøbstædernes Vegne, og i alt Fald er det sikkert, at jeg ingen Fuldmagt har i saa Henseende; men jeg tror, at det ærede Medlem gjorde mig Uret i at sige, at jeg skulde have udtalt, at det var Kjøbstædernes Ønske at undgaa et Fællesskab med Landet. Min Mening var den, at det var Kjøbstædernes Ønske at undgaa det indbyrdes Fællesskab imellem dem; jeg veed altfor vel, at det ærede Medlem sætter Pris paa Kjøbstædernes Fællesskab med Landet. Jeg veed ogsaa, at Kjøbstæderne, naar der er Tale om deres Anliggender, ere af overordentlig forskjellige Meninger; deri ser jeg et Bevis paa den Selvstændighed, der begynder at udvikle sig i Kjøbstæderne.

Indenrigsministeren: Hvad de Vædringsforslag angaar, der ere stillede til dette Afsnit, skal jeg først omtale det, der er stillet under Nr. 26. De ærede Medlemmer have hørt, hvad dette gaar ud paa. Det gaar ud paa at udvide den danske Stats Forpligtelse over for udenlandske Kvinder, der gifte sig med danske Mænd, der ere bosatte i Udlandet. Det nærværende Forhold er det, at de ganske sikkert følge deres Mænd i Henseende til Forsørgelse, saa længe Ugteskabet varer, men at man derimod ikke her hidtil har anset sig for forpligtet til at forsørge dem, naar de mødte her, efterat Ugteskabet var ophørt enten ved